

## ผลกระทบระหว่างการทับซ้อนของแนวเขตที่ดิน ระหว่างที่หลวงกับราษฎรที่มีต่อกฎหมายเกี่ยวกับที่ดิน<sup>1</sup>

ปัทมา วิษุเดชเสรษฐ<sup>2</sup>

จากการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบระหว่างการทับซ้อนของแนวเขตที่ดินระหว่างที่หลวงกับราษฎรที่มีต่อกฎหมายเกี่ยวกับที่ดิน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงประวัติความเป็นมา แนวคิดและทฤษฎี หลักเกณฑ์การใช้อำนาจรัฐและเขตอำนาจศาล ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่าการใช้อำนาจรัฐในการกระจายการถือครองที่ดิน โดยวิธีการจัดสรรที่ดิน เป็นการมอบสิทธิครอบครองให้กับราษฎรโดยที่รัฐเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ โดยอิงจากแนวคิดทฤษฎีการกระจายอำนาจการถือครองที่ดิน ทั้งนี้นอกจากรัฐจะมีการจัดสรรที่ดินให้กับราษฎรแล้ว รัฐยังมีนโยบายเวนคืนที่ดิน เพื่อนำที่ดินมาใช้ประโยชน์เพื่อส่วนรวม ตามทฤษฎีการเวนคืน โดยมีทฤษฎีการใช้ประโยชน์ที่ดินมาสนับสนุน นอกจากนี้รัฐได้มีระเบียบ ว่าด้วยการตรวจสอบที่ดินเพื่อออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ กรณีเป็นที่ดินที่มีอาณาเขตติดต่อกับเขตหลวง หรืออยู่ในเขตที่ดินของรัฐด้วยวิธีอื่น เพื่อเป็นการบรรเทาความเดือดร้อนของราษฎร อีกทั้งหากเกิดข้อพิพาทเกิดขึ้นราษฎรมีอำนาจกระทำการเพื่อป้องกันสิทธิของตน โดยการใช้สิทธิทางศาล ดังนั้น คำถามที่ว่าหากมีการใช้อำนาจรัฐที่มีผลกระทบต่อราษฎรหรือหน่วยงานรัฐจะต้องแก้ไขให้ถูกต้องหรือไม่ และเมื่อเกิดข้อพิพาทเกี่ยวกับการกระทำของเจ้าหน้าที่รัฐข้อพิพาทดังกล่าวจะอยู่ในอำนาจของศาลใด ต้องพิจารณาหาคำตอบจากแนวความคิดการใช้อำนาจรัฐด้วยหลักความชอบด้วยกฎหมาย

จากการศึกษาทำให้ทราบว่ามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการทับซ้อนของที่ดินตามประมวลกฎหมายที่ดินยังไม่ชัดเจน ไม่ครอบคลุมด้วยกันหลายประการ ซึ่งสรุปได้ ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาประเด็นผลกระทบด้านการใช้อำนาจรัฐและเขตอำนาจศาล ตามกฎหมายเกี่ยวกับที่ดิน แยกพิจารณาเป็น 2 ด้าน คือ ด้านการใช้อำนาจรัฐและเขตอำนาจศาล โดยแยกพิจารณาออกเป็น 4 ประเด็น ดังนี้

ประการแรกผลกระทบด้านการใช้อำนาจรัฐที่มีต่อราษฎร พิจารณาในส่วนของการออกเอกสารสิทธิในที่ดิน ซึ่งการออกเอกสารสิทธิจะเกิดขึ้นได้โดยหน่วยงานรัฐเข้าไปให้บริการในลักษณะทั้งตำบลหรือท้องที่ หรือเกิดจากราษฎรร้องขอเป็นการเฉพาะราย โดยทั้งสองวิธีมีการเดินสำรวจของเจ้าหน้าที่โดยการนำชี้ของราษฎรหรือมีการใช้แผนที่รูปถ่ายทางอากาศ ซึ่งแผนที่ดังกล่าวเมื่อใช้กับพื้นที่จริงแล้วมีความเลื่อมล้ำ

---

<sup>1</sup> บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่องผลกระทบระหว่างการทับซ้อนของแนวเขตที่ดินระหว่างที่หลวงกับราษฎรที่มีต่อกฎหมายเกี่ยวกับที่ดิน โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ศาสตราจารย์ ดร.สุมาลี วงษ์วิชิต และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศรี บัวสุวรรณ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมชาย รัตนเชื้อสกุล

<sup>2</sup> นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (บางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ของแนวเขตที่ดินที่ต่างกันทำให้เกิดช่องว่างของพื้นที่อันนำมาสู่การทับซ้อนของที่ดิน ส่งผลให้ราษฎรเกิดความไม่มั่นใจในหน่วยงานรัฐในการขีดเส้นทางอากาศ ส่งผลกระทบต่อการใช้ที่ดินโดยไม่สามารถเข้าใช้ประโยชน์ในที่ดินได้อย่างปกติส่งผลให้ขาดรายได้ ไม่มีที่ทำกิน และส่งผลให้เจ้าหน้าที่ของรัฐออกเอกสารสิทธิ์ผิดพลาดคลาดเคลื่อน แม้จะมีกฎหมายที่ดินบัญญัติไว้ในมาตรา 61 ให้อำนาจอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีหน้าที่สั่งเพิกถอนหรือแก้ไขได้ แต่บทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวก็ไม่ได้เป็นบทบังคับเด็ด โดยมีแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่วินิจฉัยในทำนองเดียวกันในฎีกาที่ 210/2507 ที่ให้อำนาจอธิบดีกรมที่ดิน มีอำนาจแก้ไขเอกสารที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือผิดพลาดคลาดเคลื่อนให้ถูกต้อง หรือเพิกถอนเอกสารดังกล่าวได้ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 61 แต่อำนาจตามมาตรานี้มิได้กำหนดบังคับให้อธิบดีกรมที่ดินต้องกระทำ ดังนั้นแม้อธิบดีจะไม่แก้ไขหรือเพิกถอนให้ถูกต้องก็ไม่เป็นการละเมิดต่อผู้ครอบครองที่ดิน

ประการที่สองผลกระทบด้านการใช้อำนาจรัฐที่มีต่อหน่วยงานรัฐ เป็นการใช้อำนาจในการเวนคืนตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เป็นการเวนคืนโดยถูกบังคับให้เวนคืน โดยเจ้าของอสังหาริมทรัพย์อาจไม่เต็มใจแต่ไม่สามารถขัดขืนได้ การเวนคืนกรณีนี้หน่วยงานรัฐต้องจัดค่าทดแทนให้แก่เจ้าของที่ดินอย่างเป็นธรรม เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการเวนคืน แต่ทั้งนี้ถูกเวนคืนอาจไม่พอใจกับค่าทดแทนดังกล่าว ส่งผลให้การเวนคืนอาจมีอุปสรรค เช่น ไม่ได้รับความร่วมมือจากเจ้าของอสังหาริมทรัพย์หรือบุคคลที่ครอบครองทำประโยชน์โดยชอบด้วยกฎหมายในอสังหาริมทรัพย์นั้น และหากไม่สามารถเจรจาตกลงกันได้จะทำให้การดำเนินงานเกิดความล่าช้า เพื่อเป็นการป้องกันความล่าช้าเกินควร ภายหลังจากการตราพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนแล้วให้ “คณะรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดให้การเวนคืนนั้นเป็นกรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วนได้” การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ได้ให้ความคุ้มครองกับผู้ที่ถูกเวนคืน แต่สำหรับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการเวนคืนตาม มาตรา 33 วรรคสอง ยังไม่ได้รับความคุ้มครองอย่างเต็มที่ ทำให้ราษฎรบางส่วนได้รับความเดือดร้อน เนื่องจากไม่สามารถใช้ทรัพย์สินของตนได้ หรือทรัพย์สินนั้นเสื่อมราคาลงเพราะการเวนคืน แม้จะมีการกำหนดให้เจ้าของร้องขอให้เจ้าหน้าที่ซื้อ โรงเรือน สิ่งปลูกสร้าง หรืออสังหาริมทรัพย์อื่นที่ได้รับผลกระทบนั้น แต่ตามมาตรา 33 วรรคสองไม่ได้กำหนดระยะเวลาในการยื่นคำร้องที่แน่นอนไว้ ทำให้ผู้ที่ได้รับผลกระทบต้องทำความเข้าใจเอาเองว่าจะยื่นคำร้องในเวลาใด

ประการที่สามผลกระทบด้านเขตอำนาจศาลที่มีต่อราษฎร ตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2560 และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ศาลปกครองมีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีที่เกี่ยวกับการกระทำทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ว่าจะเป็นการออกกฎหรือคำสั่ง หรือการกระทำอื่นใดที่กฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง เช่น ในกรณีมีข้อพิพาทเกี่ยวกับที่ดินของรัฐประเภทสาธารณสมบัติของแผ่นดิน มีเพียงรัฐเท่านั้นที่เป็นเจ้าของ ราษฎรไม่อาจเป็นเจ้าของได้ เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครอง จึงไม่ได้เป็นการโต้แย้งเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน มีแต่เพียงการโต้แย้งกันในข้อเท็จจริงเท่านั้น ซึ่งอาจสร้างความสับสนให้กับราษฎรในการดำเนินคดีได้

ดังนั้น จะเป็นการดีกว่าหรือไม่ หากมีข้อพิพาทเกี่ยวกับที่ดินของรัฐประเภทสาธารณสมบัติของแผ่นดินให้อำนาจพิจารณาพิพากษาอยู่ที่ศาลปกครอง

ประการที่สี่ผลกระทบด้านเขตอำนาจศาลที่มีต่อหน่วยงานรัฐ จากบทบัญญัติมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (4) ประกอบบทนิยามมาตรา 3 คู่สัญญาอย่างน้อยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง หรือเป็นบุคคลซึ่งกระทำการแทนรัฐ และมีลักษณะเป็นสัญญาสัมปทาน สัญญาที่ให้จัดทำบริการสาธารณะ หรือจัดให้มีสิ่งสาธารณูปโภค หรือแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ เมื่อเกิดข้อพิพาทว่าคดีใดอยู่ในอำนาจของศาลใดระหว่างศาลปกครองหรือศาลยุติธรรม มติที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ครั้งที่ 6/2544 วินิจฉัยว่า คดีใดบ้างเป็นสัญญาทางปกครอง ซึ่งผลการพิจารณาบางสัญญาเป็นสัญญาทางแพ่ง ทั้งที่เป็นสัญญาประเภทเดียวกัน ส่งผลให้เกณฑ์การวินิจฉัยความเป็นสัญญาทางปกครองไม่ชัดเจน ซึ่งอาจส่งผลต่อผลของคดีที่พิพาท เนื่องจากวิธีพิจารณาคดีของศาลยุติธรรมและศาลปกครองมีความแตกต่างกัน นอกจากนี้ มติที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดเป็นเพียงมติที่ประชุมขององค์กรตุลาการ ซึ่งไม่มีสถานะเป็นกฎหมาย ประกอบกับคำวินิจฉัยศาลปกครองที่ 21/2546 วางหลักไว้ว่า สัญญาที่แสดงเอกสิทธิแห่งรัฐ เป็นสัญญาทางปกครองตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 และอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (4) ทั้งนี้ ตามนัยคำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ 10/2545 และที่ 18/2545 อันเป็นสัญญาที่อยู่ในการควบคุมของรัฐ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการตอบสนองความต้องการส่วนรวมของประชาชนอันมีลักษณะเป็นสัญญาทางปกครองอีกประเภทหนึ่ง

จากการศึกษาค้นคว้ามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้อำนาจรัฐและเขตอำนาจศาล ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

1. ประการแรกผลกระทบด้านการใช้อำนาจรัฐที่มีต่อราษฎร ผู้ศึกษาเห็นว่าควรแก้ไขเพิ่มเติม กฎกระทรวง ฉบับที่ 43 (พ.ศ. 2537) ข้อ 10 (3) โดยให้ราษฎรเข้ามามีส่วนร่วม ในการตรวจพิสูจน์สิทธิในที่ดิน จึงขอให้จังหวัดพิจารณาแต่งตั้งตัวแทนคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นซึ่งที่ดินนั้นตั้งอยู่ ร่วมเป็นคณะกรรมการตรวจพิสูจน์ที่ดิน จากข้อ 10 (3) เดิม ในส่วนที่ “ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งคณะกรรมการร่วมกันออกไปตรวจพิสูจน์ที่ดินประกอบ ด้วยป่าไม้อำเภอหรือผู้ที่ป่าไม้จังหวัดมอบหมายสำหรับท้องที่ที่ไม่มีป่าไม้อำเภอ เจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดินอำเภอ ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง) และกรรมการอื่นตามที่เห็นสมควร” แก้ไขเพิ่มเติมเป็น “ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งคณะกรรมการร่วมกันออกไปตรวจพิสูจน์ที่ดิน ประกอบด้วยป่าไม้อำเภอหรือผู้ที่ป่าไม้จังหวัดมอบหมายสำหรับท้องที่ที่ไม่มีป่าไม้อำเภอ เจ้าหน้าที่บริหารงานที่ดินอำเภอ ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง) ตัวแทนคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น และกรรมการอื่นตามที่เห็นสมควร”

และเห็นควรแก้ไข การออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ตามมาตรา 61 วรรคแรกแห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ในส่วนของการเพิกถอน แก้ไข เอกสารสิทธิในที่ดินและรายการ

ทะเบียน จากเดิม “เมื่อความปรากฏว่าได้ออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ หรือได้จดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ หรือจดทะเบียนอสังหาริมทรัพย์ให้แก่ผู้ใดโดยคลาดเคลื่อนหรือไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ซึ่งดำรงตำแหน่งรองอธิบดีหรือผู้ตรวจราชการกรมที่ดินมีอำนาจหน้าที่สั่งเพิกถอนหรือแก้ไขได้” แก้ไขเพิ่มเติมเป็น “เมื่อความปรากฏว่าได้ออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ หรือได้จดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ หรือจดทะเบียนอสังหาริมทรัพย์ให้แก่ผู้ใดโดยคลาดเคลื่อนหรือไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ซึ่งดำรงตำแหน่งรองอธิบดีหรือผู้ตรวจราชการกรมที่ดินต้องมีคำสั่งเพิกถอนหรือแก้ไขให้ถูกต้องแล้วแต่กรณี”

## 2. ผลกระทบด้านการใช้อำนาจรัฐที่มีต่อหน่วยงานรัฐ ผู้ศึกษาเห็นว่าควรแก้ไข

เพิ่มเติม พระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ มาตรา 33 วรรคสอง ในส่วนที่ราษฎรผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการเวนคืนโดยอ้อม ยังไม่ได้รับความคุ้มครองอย่างเต็มที่ จากเดิม “ถ้าเจ้าของที่ดินที่มีได้ถูกเวนคืน แต่ผลแห่งการเวนคืนตามวรรคหนึ่ง ทำให้โรงเรือน สิ่งปลูกสร้างหรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นของตนไม่อาจใช้ประโยชน์ได้ หรือไม่อาจใช้ประโยชน์ได้ตามวัตถุประสงค์ที่ใช้อยู่เดิม หรืออาจเกิดอันตรายในการอยู่อาศัยหรือใช้ประโยชน์ ถ้าเจ้าของร้องขอให้เจ้าหน้าที่ซื้อโรงเรือน สิ่งปลูกสร้าง หรืออสังหาริมทรัพย์อื่นนั้น ให้เจ้าหน้าที่มีอำนาจซื้อโรงเรือน สิ่งปลูกสร้างหรืออสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวได้ ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือร้องขอ” แก้ไขเพิ่มเติมเป็น “ถ้าเจ้าของที่ดินที่มีได้ถูกเวนคืน แต่ผลแห่งการเวนคืนตามวรรคหนึ่ง ทำให้โรงเรือน สิ่งปลูกสร้างหรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นของตนไม่อาจใช้ประโยชน์ได้ หรือไม่อาจใช้ประโยชน์ได้ตามวัตถุประสงค์ที่ใช้อยู่เดิม หรืออาจเกิดอันตรายในการอยู่อาศัยหรือใช้ประโยชน์ ถ้าเจ้าของร้องขอให้เจ้าหน้าที่ซื้อโรงเรือน สิ่งปลูกสร้าง หรืออสังหาริมทรัพย์อื่นนั้น ให้ยื่นคำร้องขอภายใน 30 วันนับแต่วันที่ได้รับผลกระทบ โดยให้เจ้าหน้าที่มีอำนาจซื้อโรงเรือน สิ่งปลูกสร้างหรืออสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวได้ ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือร้องขอ”

## 3. ประการที่สามผลกระทบด้านเขตอำนาจศาลที่มีต่อราษฎร ผู้ศึกษาพบว่าที่สาธารณะ

สมบัติของแผ่นดินมีเพียงรัฐเท่านั้นที่เป็นเจ้าของ ราษฎรไม่อาจเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ได้ เมื่อมีข้อพิพาทเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์จึงควรอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ผู้ศึกษาจึงเห็นควรแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง (6) จากเดิม “คดีพิพาทเกี่ยวกับเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง” แก้ไขเพิ่มเติมเป็น (6) “คดีพิพาทเกี่ยวกับที่ดินสาธารณะสมบัติของแผ่นดิน และเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง”

## 4. ประการที่สี่ผลกระทบด้านเขตอำนาจศาลที่มีต่อหน่วยงานรัฐ ผู้ศึกษาพบว่าบทนิยาม

มาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ยังไม่ครอบคลุมเท่าที่ควร เมื่อพิจารณาตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาจะเห็นได้ว่า สัญญาที่เป็นเอกสิทธิแห่งรัฐเป็นสัญญาทาง

ปกครอง เพื่อให้บทนิยามตามมาตรา 3 มีความครอบคลุมจึงเห็นควรแก้ไขเพิ่มเติม ในส่วนของบทนิยาม สัญญาทางปกครอง จากเดิม “สัญญาทางปกครอง” หมายความว่ารวมถึง สัญญาที่คู่สัญญาอย่างน้อยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง หรือเป็นบุคคลซึ่งกระทำการแทนรัฐ และมีลักษณะเป็นสัญญาสัมปทาน สัญญาที่ให้จัดทำบริการสาธารณะ หรือจัดให้มีสิ่งสาธารณูปโภค หรือแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ แก้ไขเพิ่มเติมเป็น “สัญญาทางปกครอง” หมายความว่ารวมถึง สัญญาที่คู่สัญญาอย่างน้อยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง หรือเป็นบุคคลซึ่งกระทำการแทนรัฐ และมีลักษณะเป็นสัญญาสัมปทาน สัญญาที่ให้จัดทำบริการสาธารณะ หรือจัดให้มีสิ่งสาธารณูปโภค หรือแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ สัญญาที่แสดงเอกสิทธิแห่งรัฐ

### เอกสารอ้างอิง

บัญญัติ สุชีวะ. คำอธิบาย กฎหมายลักษณะทรัพย์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ พลสยามพริ้นติ้ง, 2550.

บรรเจิด สิงคะเนติ. หลักพื้นฐานของสิทธิและเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์. กรุงเทพฯ ฯ : สำนักพิมพ์ วิญญชน, 2558.

สำนักงานศาลปกครอง. พริ้วางศึลาฤกษ์ และเปิดอาคารที่ทำการศาลปกครอง. กรุงเทพฯ ฯ : บริษัท ดิน ดีไซน์ จำกัด, 2552.